

Г. І. Гримашевич,
Житомирський державний університет імені Івана Франка,
м. Житомир

СТУПЕНЮВАННЯ ПРИСЛІВНИКІВ В УКРАЇНСЬКИХ ДІАЛЕКТАХ

У статті за опублікованими лексикографічними, лінгвогеографічними й текстологічними виданнями та власними діалектними матеріалами, зібраними в середньополіських говірках Житомирської області, проаналізовано способи утворення форм компаративна та суперлатива в говорах українського діалектного континууму, акцентовано увагу на переважанні синтетичних утворень у говірковому мовленні та на розмаїтті фонетичних і дериваційних варіантів ступеньованих форм адвербіативів.

Ключові слова: прислівник, діалект, ступені порівняння, компаратив, суперлатив, синтетична форма, аналітична форма.

Гримашевич Г. И. Степени сравнения наречий в украинских диалектах.

В статье по материалам опубликованных лексикографических, лингвогеографических и текстологических изданий и собственным материалам, собранным в среднеполесских диалектах Житомирской области, проанализированы способы образования форм компаратива и суперлатива в диалектах украинского диалектного континуума, акцентировано внимание на преобладании синтетических образований в диалектной речи и на разнообразии фонетических и словообразовательных вариантов форм степенем сравнения адвербиативов.

Ключевые слова: наречие, диалект, степени сравнения, компаратив, суперлатив, синтетическая форма, аналитическая форма.

Y. I. Grymashevych. Stupenyuvannya of adverbs in Ukrainian dialects.

In the article after the published lexicographic, lingvogeographic and tekstografic editions and own dialectal materials collected in the serednepoliski hovirky of the Zhytomyr region it is analysed the methods of formation of

comparative and superlative forms in hovory of the Ukrainian dialectal continuum, attention is accented on predominance of synthetic educations in hovirka broadcasting and on the variety of phonetic and derivatsiyni variants of stupenevani forms of adverbialives.

Key words: *adverb, dialect, degrees of comparison, komparative, superlative, synthetic form, analytical form.*

Грамаіична, як і лексична та фонетична системи української літературної та діалектної мови, позначені в сучасних умовах динамікою, що призводить до вияву новітніх тенденцій у їхньому функціонуванні. З-поміж грамаіичних важливою є проблема ступенів порівняння якісно-означальних слів, насамперед прикметників, хоча значне місце належить і прислівникам, особливо діалектним, які мають здатність до утворення низки специфічних форм компаративна та суперлатива в говірковому мовленні, поповнюючи завдяки цьому лексичну та грамаіичну діалектні системі, які водночас є джерелом для збагачення літературної мови.

Зауважимо, що проблему генези компаратива та суперлатива прикметників і прислівників на матеріалі літературної мови порушено в працях С. Бевзенка, Л. Булаховського, А. Грищенко, С. Зінченка, О. Потебні, С. Самійленка та ін. Категорію ступенювання в сучасній українській літературній мові досліджували такі мовознавці, як І. Вихованець, Ю. Карпенко, О. Качура, А. Колодязний, Н. Костусяк, І. Кучеренко, М. Леонова, І. Чапля та ін. Українське говіркове ступенювання привертало увагу діалектологів, зокрема С. Бевзенка, І. Верхратського, О. Горбача, Й. Дзендзелівського, П. Лизанця, А. Москаленка, В. Німчука, І. Панькевича, Н. Прилипко, П. Приступу та інших, у працях яких переважно проаналізовано утворення форм ступенів порівняння в говірках південно-західного наріччя. Крім того, на матеріалі сучасного діалектного мовлення ґрунтовно дослідив функціонування форм ступенів порівняння прислівників у

західнополіських і суміжних говірках Ю. Громик, який у зазначених діалектних утвореннях виділяє чотири моделі утворення простої форми вищого ступеня прислівників, акцентує увагу на наявності суплетивних форм, виділяє префікси, за допомогою яких утворюються форми суперлатива, створює загальну картину функціонування форм ступенів порівняння в досліджуваному континуумі [3].

Водночас цілісного дослідження, у якому було б проаналізовано систему утворення сучасних форм компаративна та суперлатива прислівника на різних теренах українського діалектного континууму, досі немає, що й зумовлює актуальність нашої розвідки, яка, крім зазначеного, посилюється ще й тим, що форми ступенів порівняння прислівника досить рідко представлені в лінгвогеографічній продукції (наприклад, в Атласі української мови лише дві карти присвячено формам ступенів порівняння прислівника на **-ш-** (к. 246) і на **-іш-** (к. 247), водночас у другій зауважено тільки про прикметники, але в коментарях зауважено, що функціонують і прислівники з такими ж суфіксами [1]), у діалектних словниках і говіркових текстах зв'язного мовлення.

Мета статті – проаналізувати особливості творення форм ступенів порівняння прислівника в українських діалектах на сучасному етапі їх розвитку.

Джерелами дослідження слугували лексикографічні, лінгвогеографічні й текстографічні виданнями та власні діалектні матеріали, зібрані в середньополіських говірках Житомирської області.

Як засвідчила вибірка форм ступенів порівняння прислівників із зазначених вище матеріалів, найуживанішими в діалектному мовленні є синтетичні форми (з метою мовної економії) вищого ступеня порівняння, які демонструють різноманітні суфіксальні утворення та фонетичні варіанти, більшість із яких зумовлена фонетичними

особливостями того чи іншого діалектного ареалу. Аналітичні форми ступенів порівняння практично відсутні в діалектному мовленні.

У лексикографічних працях переважно зафіксовано прислівники у формах компаратива із суфіксом **-ше**, який залежно від території побутування виступає у фонетичних варіантах **-ши**, **-ші**, **-че**, **-чо** та в усіченій формі **-ш-**, причому самі прислівники демонструють низку фонетичних виявів, яких не знає літературна мова: *бі́рше* ‘більше, частіше’ (СБГ, с. 32), *бо́рше* ‘скорше’ (Шило, с. 57), *ра́нше* ‘раніше’ (Сабадош, с. 305), *ра́нче* ‘т. с.’ (СЗГ, II, с. 114), *‘ран’че* ‘т. с.’ (ГІУ, с. 257), *‘ран-ш-е* ‘т. с.’ (ГБ, с. 96), *ті́кше* ‘тихіше’ (СЗГ, II, с. 198), *ві́кши* ‘швидше’ (СЗГ, I, с. 56), *да́льш* ‘якогога далі’ (СУСГ, с. 63), *да́льш*, *да́льше*, *да́льші* ‘т. с.’ (Сагаровський, с. 81), *та́нчо* ‘дешевше’ (Шило, с. 249), *ле́гш* ‘легше’ (Сагаровський, с. 206) тощо.

Значно рідше фіксуємо утворення із суфіксом **-іше** та власне діалектними варіантами **-ійш** та **-ищ (-іщ)**, а також його усіченою формою **-іш**: *ду́жіше* ‘дужче, сильніше’ (Сагаровський, с. 96), *фа́йніше* ‘гарніше, краще’ (СЗГ, II, с. 219), *ра́ніше* ‘раніше’ (СЗГ, II, с. 114), *хрипчі́ше* ‘більш хрипко, хрипкіше’ (СЗГ, II, с. 234), *пі́з’н’іше* ‘пізніше’ (ГІУ, с. 255), *ху́тніш* ‘швидше’ (СЗГ, II, с. 236) тощо.

Поліський діалектний обшир якнаймасштабніше репрезентує архаїчний суфікс **-ій** (варіанти **-ей**, **-ий**), який, за словами Ю. Громика, найуживаніший у західнополіських говірках, функціонує здебільшого в наголошеній позиції (лише в одній говірці зафіксовано більше 80 утворень) та в усіченій формі **-і**, що зумовлена втратою кінцевого [й] [3], хоча побутує й на інших теренах Полісся, відзначаючись фонетичними варіантами, що зумовлені фонетичними рисами відповідного поліського діалекту, зокрема в східно- та середньополіських говірках переважає форма **-ей (-ей)**, що відбиває одну з фонетичних рис цих діалектів – збереження етимологічних звуків у нових закритих складах *му́дрій* ‘краще’ (СЗГ, I, с. 322), *ра́ній*, *ра́ниший* ‘раніше; колись’ (СЗГ, II, с. 114), *ра́ніший* ‘давніше, колись’ (СЗГ, II, с. 114) *ти́сній* ‘тісніше’ (СЗГ, II, с. 200) *холо́дні*, *холо́дній* ‘холодніше’ (СЗГ, II, с. 231)

хутчий ‘швидше’ (СЗГ, II, с. 236), *висилій* ‘веселіше’ (СЗГ, I, с. 59), *бліжзей* ‘ближче’ (СПГ, с. 33), *бліжзей* (ВМ), *віцей* ‘вище’ (СПГ, с. 47), *довжэй* (ВМ), *давжэй* ‘довше’ (СПГ, с. 64), *давнэй* ‘раніше, колись’ (СПГ, с. 64; ВМ), *ніжзей* ‘нижче’ (СПГ, с. 137), *ближэй* ‘ближче’ (СССП, с. 18), *далей* ‘далі’ (СССП, с. 26) та ін.

Діалектні форми суперлатива, яких відзначено значно менше, репрезентують утворення із префіксом **най-**, який додається як до простої форми вищого ступеня порівняння, як у літературній мові [2, с. 311], так і звичайного прислівника, що не характерно для літературної мови, до однокореневих і суплетивних основ: *найперуч* ‘найперше’ (СЗГ, I, с. 332), *найборзо* ‘дуже швидко, найшвидше’ (СБГ, с. 311), *найборши* ‘найшвидше’ (СБГ, с. 311), *найхуже* ‘найгірше’ (СЗГ, I, с. 332), *найдале* ‘найдалше’ (Турчин, с. 188), *найліпше* ‘найкраще’ (там же), *найперше* ‘насамперед’ (там же), *найскоре* ‘найшвидше’, ‘найімовірніше, найправдоподібніше’ (там же), *найпаче* ‘найбільше’ (СПГ, с. 132), *найборзо* ‘душе швидко, найшвидше’ (СБГ, с. 311). Спорадично зафіксовано фонетично змінені варіанти зазначеного префікса **над-, на-** (*надбільше* ‘найбільше’ (СЗГ, I, с. 330), *набольш* ‘найчастіше’ (СПГ, с. 131). У західнополіських і суміжних говірках Ю. Громик відзначив для утворення форм суперлатива префікси **най-, на-, нав-, над-** [3]. У говірках південно-західного наріччя для утворення форм суперлатива найпродуктивнішим є частка-префікс румунського походження **май-**: *найборши* ‘найшвидше’ (СБГ, с. 311), *майпобірше* ‘якнайбільше’, *майпофутше* ‘якнайшвидше’ (ГГ, с. 119) тощо.

Спорадично зафіксовано суплетивні форми вищого та найвищого ступенів порівняння прислівника: *ліній* ‘краще’ (СЗГ, I, с. 288), *луч, лучій, лучче* ‘т. с.’ (СЗГ, I, с. 294), *лучче* ‘т. с.’ (СУСГ, с. 118), *менч, мэнче* ‘менше’ (Сагаровський, с. 227), *меней* ‘т. с.’ (Машеве, с. 49), *меншей* ‘т. с.’ (Машеве, с. 53), *білиши (бірши)* ‘більше’ (Негрич, с. 26), *бульше* (Машеве, с. 59), *найлучче, найлуччіше* ‘найкраще’, ‘найбільше’ (Сагаровський, с. 251). Крім того, морфемна структура суплетивних адвербіальних утворень може бути

ускладнена зменшено-пестливими суфіксами (*більшон'ко* ‘щонайбільше’ (Піпаш, с. 14), *лучачко* ‘краще’ (ГГУ, с. 252)), префіксами **по-**, **со-**, **шо-**: (*помайбілие* ‘щонайбільше, якомога більше’ (Піпаш, с. 148), *согірше* ‘гірше’ (Піпаш, с. 179), *согірше* ‘гірше’ (ГГ, с. 174), *щонайбіріше* ‘якнайбільше’, *щонайбóрше* ‘якнайшвидше’ (ГГ, с. 119).

Зауважимо, що в гуцульських говірках семантику вищого чи найвищого ступеня порівняння суплетивних форм адвербіативів із префіксом **май-** визначає наголос: *майбільше*, *маймно́го* ‘більше’ – *ма́йбільше*, *ма́ймно́го* ‘найбільше, щонайбільше, якнайбільше’, *майлі́тше* ‘краще’ – *ма́йлітше* ‘куди краще, щонайкраще’ тощо (Піпаш, с. 98), водночас відзначено утворення з таким префіксом лише із семантикою компаративна: *май давно́* ‘давніше, раніше’ (Піпаш, с. 97-98).

Отже, діалектні форми ступенів порівняння прислівників є неодмінною складовою лексико-граматичної системи говорів. Їхня семантико-словотвірна структура позначена архаїкою, оскільки збережена низка давніх форм прислівників, здебільшого є свідченням належності адвербіативів до певного діалектного ареалу, водночас демонструючи беззаперечний зв'язок української національної мови. Діалектні форми компаратива та суперлатива відзначаються формальною варіативністю на різних мовних рівнях, насамперед на фонетичному та словотвірному, свідчать про емоційну насиченість діалектного мовлення. Порівняно з українською літературною мовою репертуар діалектних форм ступенів порівняння значно ширший, що свідчить про лексичне та граматичне багатство діалектного мовлення. Використання ступеньованих форм прислівника в діалектних текстах передовсім залежить від тематики розповіді інформатора та його ідіолекту, хоча ця проблема потребує більш докладного висвітлення.

Перспективи подальших наукових пошуків убачаємо в дослідженні історії становлення діалектних форм ступенів порівняння прислівника, установленні генези низки говіркових адвербіальних утворень докладному вивченні функціонування форм ступенів порівняння прислівника в

діалектному тексті, оскільки в цій розвідці на такому аспекті ми зупинилися лише принагідно. Виконання зазначених вище завдань неможливе без збору нового діалектного матеріалу, що спонукає до нових діалектологічних досліджень із максимальним виявом адвербіативів із залученням до співпраці студентів гуманітарних спеціальностей.

Список літератури

1. Атлас української мови : У 3-х т. – Т. 1. Полісся, Наддніпрянщина і суміжні землі. – К. : Наук. думка, 1984.
2. Вихованець Іван, Городенська Катерина. Теоретична морфологія української мови / За ред. Івана Вихованця. – К. : Унів. вид-во «Пульсари», 2004 – 400 с.
3. Громик Юрій. Ступенювання прислівників у західнополіських та суміжних говірках // *Ze studiów nad gramatyką i leksiką języka polskiego i ukraińskiego*. – Lublin : Wudawnictwo UMCS, 2006. – S. 27–42.

Список скорочень джерел

ВМ – Власні матеріали, зібрані в середньополіських говірках Житомирської області.

ГБ – Бідношия Ю. І., Дика Л. В. Говірки Бориспільщини: Сучасні діалектні тексти та пам'ятки мови. – Київ: Інститут української мови НАНУ, 2008. – 480 с.: іл.

ГГ – Гуцульські говірки. Короткий словник / Відп. ред. Я. Закревська. – Львів, 1997. – 232 с.

ГПУ – Говірки історичної Уманщини і суміжних земель: монографія / [Г. Г. Березовська, І. І. Кривошея, Т. М. Тищенко]; за ред Т. М. Тищенко. – Умань: РВЦ «Софія», 2008. – 259 с.

Машеве – Говірка села Машеве Чорнобильського району Київської області / Ю. І. Бідношия та ін. – Ч. 1. – К., 2003. – 456 с.

Негрич – Негрич Микола. Скарби гуцульського говору: Березові. – Львів: Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2008. – 224 с. (Серія «Діалектологічна скриня»).

Піпаш – Піпаш Ю. О., Галас Б. К. Матеріали до словника гуцульських говірок (Косівська Поляна і Росішка Рахівського району Закарпатської області) / Ю. О. Піпаш, Б. К. Галас. – Ужгород, 2005. – 266 с.

Сабадош – Сабадош Іван. Словник закарпатської говірки села Сокирниця Хустського району / Іван Сабадош. – Ужгород : Ліра, 2008. – 400 с.

Сагаровський – Сагаровський А. А. Матеріали до діалектного словника Центральної Слобожанщини (Харківщини). – Вип. 1. А – Об'ясняється / А. А. Сагаровський. – ОВВ НМЦ ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2011. – 296 с.

СБГ – Словник буковинських говірок / За заг. ред Н. В. Гуйванюк. – Чернівці : Рута, 2005. – 688 с.

СЗГ – Аркушин Григорій. Словник західнополіських говірок: У 2-х тт. / Григорій Аркушин. – Луцьк : Вежа, 2004.

СПГ – Лисенко П. С. Словник поліських говорів / П. С. Лисенко. – К. : Наук. думка, 1974. – 260 с.

СССП – Лисенко П. С. Словник середнього і східного Полісся. – К.: Вид-во АН УРСР, 1961. – 72 с.

СУСГ – Словник українських східнослобожанських говірок / К. Глуховцева, В. Лєнова, І. Ніколаєнко, Т. Терновська, В. Ужченко. – Луганськ, 2002. – 234 с.

Турчин – Турчин Євгенія. Словник села Тилич на Лемківщині / Є. Д. Турчин. – Львів : Українська академія друкарства, 2011. – 384 с.

Чабаненко – Чабаненко В. А. Словник говірок Нижньої Наддніпрянщини / В. А. Чабаненко. – Т. 1–4. – Запоріжжя, 1992.

Шило – Шило Гаврило. Наддністрянський регіональний словник / Гаврило Шило. – Львів : Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2008 (Серія «Діалектологічна скриня»). – 288 с.